

Sobota 4. pôstneho týždňa

Jn 7,40-53

*Utrpenie je pripodobnenie sa Kristovi
Túžba lepšie poznať Krista*

V tejto civilizovanej dobe mnoho diskutujeme, či Mesiáš, ktorý prišiel na zem bol naozaj Božím synom. Máme také isté pochybnosti, ako za Ježišových čias, ktoré nám hovorí svätý Ján v evanjeliu:

„Toto je naozaj prorok. Druhí tvrdili: Mesiáš je to. Ale iní namietali: Vari z Galiley príde Mesiáš?! ... A tak nastala preňho roztržka“ (Jn 7,40-46).

Ľudia sa zhromaždili okolo človeka a o ňom začínajú všetci hovoriť. Skúmajú či azda to nie je Mesiáš. Jeho mocné slovo očaruje dokonca i vojakov, ktorí ho mali zatknúť. Existujú však dva protiargumenty. Prvý: Ježiš pochádza z Galiley a podľa Písma sa má Mesiáš narodiť v Betleheme. Druhý, predstavený ľudu a farizeji v neho neuverili. Tí, ktorí držia v rukách moc a poznanie, registrujú všeobecný rozruch a odpovedajú sarkasticky a opovážlivo, a to sú jasné príznaky z nevyrovnanej reakcie, podmienenej strachom zo straty vlastnej moci. Evanjelista Ján túto udalosť uzatvára slovami: **„A každý sa vrátil domov“ (Jn 7,53)**, niekto si odnáša v srdci túžbu lepšie poznať Ježiša, iný sa naopak o to viac zatvrdil v jeho odmietnutie.

V skutku obraz minulosti máme v dnešnej dobe pred svojimi očami. I dnes však existujú odvážni jednotlivci, ktorí sa ako Nikodém dokázali svojou neskrotnou túžbou po pravde vzoprieť myslieniu „mocných“. Pre Kristových súčasníkov nebolo vôbec ľahko v neho uveriť, poznať a nasledovať. Musíme byť preto vdáční vo svojom srdci tým, ktorí ho nasledovali, a tak ostatným ľuďom otvorili svojou vierou cestu k spáse. Možno sa pýtame vo svojom vnútri, kde je dnes Ježiš? Kde ho môžeme poznať a nasledovať? Práve to je jediná dôležitá otázka, na ktorú nemôže nikto za nás odpovedať.

Už v Starom zákone, keď Izraelský ľud vychádzal z Egypta, odpovedal Jahvemu, ktorý ho volal, aby ho nasledoval (*porov. Oz 11,1*). Tiež na púšti Izrael kráča za Jahvem, ktorý ho vedie v oblačnom stĺpe a v ohňovom stĺpe (*porov. Ex 13,21*) atď. Nasledovanie je totiž výrazom totálneho prilipnutia, úplného podriadenia sa, to znamená, že je výrazom viery a poslušnosti. Podľa svätého Pavla, nasledovať Krista znamená pripodobniť sa mu v tajomstve smrti a vzkriesenia. Toto pripodobnenie, pre ktoré nás Boh predurčil od večnosti (*Rim 8,29*), sa začína krstom a musí sa prehĺbiť nasledovaním, dobrovoľným zjednotením sa v utrpení, v ktorom sa rozvíja sila vzkriesenia (*2Kor 4,10;13,4*). Vtedy sa uskutoční Ježišova prisľúbenie: „Ak mi niekto chce slúžiť, nech ma nasleduje; a kde budem ja, tam bude aj môj služobník“ (*Jn 12,26*). Kristus neprišiel, aby nám doniesol peniaze a bohatstvo, ale lásku, ktorá vyvrcholila na kríži za nás, za naše hriechy. Túto lásku môžeme dosiahnuť iba vtedy, ak sa naozaj úplne pripodobnime Ježišovi v jeho utrpení.

Za svetovej vojny stalo sa na talianskom fronte, že dôstojník dal povel k útoku a volajúc: Avanti! vyskočil zo zákopu a bežal k nepriateľským pozíciám. Myslel, že vojaci, jeho príkladom povzbudení, budú ho nasledovať, ale tí zostali v úkryte, ani jeden nešiel za ním, ale mu tleskali volajúc: Bravo, bravissimo!

Takýmito vojakmi sme často aj my, kresťania. Rozjímame o utrpení nášho Vodcu, ale nariekame, keď nás niekto pichne špendlíkom. Sme ozdobení znakmi bojovníkov Kristových, ale najradšej zostávame v zákopoch svojho pohodlia a v kryte svojej sebalásky.

Ľudia dnes nechcú trpieť. A keď je im utrpenie nevyhnutné, radšej si volia smrť, než by niečo zniesli. Podobajú sa rozmazaným deckám, ktoré, keď dostanú krajec chleba natretý medom, med olížu a chlieb odhadzujú. Nie tak! Nielen med blaží, ale tiež i horký chlieb života. Neľakaj sa života! Kristus teší svojich verných, netreba sa báť. Slzy uschnú, rany sa zahoja.

Naozaj sa nemusíme ničoho obávať, ak úprimne odovzdáme svoje srdcia do Ježišových rúk. Nebojme sa veriť Kristovi, jeho slovám a láske. Pretože aj Nikodém ktorý bol Žid, uveril Kristovi a nebál sa názorú mocných, ale išiel za hlasom, ktorý ho volal.

Amen.